

ИНТЕРВЈУ: СВЕТЛАНА БОЈКОВИЋ, глумица

Позоришта су најгоре прошла у пандемији

Са прве стране

Премијера је недавно изведена на сцени Атељеа 212. Представа „Дабогда те мајка родила“ донела је причу о односу између мајке и кћерке, о животу и смрти, отуђености, неразумевању, недостатку праве комуникације...

— Свако те односе чује из своје породице, од своје мајке, касниташа, односа према свом детету, тако да је то нешто што се преноси с генерације на генерацију, са одређеним последицама. У овом случају који донеси Ведрана Рудан у питану је сукоб који на крају доказивања катаракту, али тек после одласка мајке са овога света — прича Светлана Бојковић.

Ваша јуначка: отарела, болесна мајка, смештена је у најлуксузнији и најскупљи дом за старије. До самог њеног kraja нико не верује у њену болест. Зашто? Како сте видоживели њено стање, односно судбину?

И та мајка такође има своју биографију, своје летињство, свој однос са својом мајком која је била листа груба према њој. Она је дакле одрасла без прваке родитељске лубаве и подршке, тако да из тих разлога није ни била у стању да на своју кћерку пренесе то чега је она била лишена. Та линија се заправо наставља, па зато и долази до сукоба између мајке и кћерке која је у болници. Защто? Зато што и њена кћерка пати од недостатка лубави према мајци, и мајчине према себи. То је нешто што траје, што се наставља, од баке, преко мајке, па кћерке до унуке...

Ипак, причама о односу мајке и кћерке се личимо. Колико су нам ове судбине близке? Близке су, јер ако то немамо у свом личном доживљају, немамо у окружењу код својих прија-

тељица. Врло чест је сукоб између мајке и кћерке, није то ишта ретко. Није редовно, наравно, али је врло животно. Људи то препознају.

Положај жена у друштву је већа тема. Ка-как је положај балканске жене у данашњем друштву, како се он рефлектује на однос мајка-кћерка?

Немам прецизни увид, али мислим да и данас има деликатних ситуација. Не бих у том контексту гледала Београд као паралелу, у којем у великој мери живе еманциповане, успешне жене са својим завидним каријерама у различим браншама. Углавном се то задржало код жена у млађим срединама. Ту је све остало исто и нека-

„Златне антене“ за допринос телевизијској продукцији

Светлана Бојковић овогодишњи је добитник „Златне антене“ за укупан допринос домаћој телевизијској продукцији, а признање ће јој бити уручене 30. септембра у Дому омладине Београда на завршној вечери ФЕДИС-а, међународног Фестивала драма и серија.

— Јако ме је обрадовало ово признање, посебно јер сам током 52 године, колико траје моя глумачки рад, играла у бројним телевизијским драмама, а касније и у серијама. Тај мој опус је богат, обиман и врло разнолик. Драго ми је да је неко то приметио, вредновао и пријатно ме изненадио — каже Светлана Бојковић.

ЛИКОВНА КРИТИКА

Бајка за одрасле у црвеном

Љиљана Ђинђу

У времену када се лако губи стрпљење и концентрација да се слуша са говорником, а нарушен је и живот у заједници, импонује рад новог уметничког пара Сандре Малић и Станка Црнобрње. Малић, нешто млађа, по едукацији је вајарка и мултимедијална уметница, а стваралачка десница Црнобрње обухватају огромно искуство човека телевизије — редитеља, продуцента, сценаристе, али и доктора теорије медија и телевизијске естетике, професора у области масовних комуникација. Црнобрње је аутентична појава у нашој култури, а његове значајне мултимедијалне делатности у практици и теорији развили су витално синергично поље у којем се структурне визуелни знак близак екранској слици.

Пронакнитивна изложба Малић & Црнобрња представља уметнички пројекат у четири руке концепционан као живо енергетско поље компјутерских опција које пружају готово

бесконачан изузетак комбинација. Аутори су изабрали за ову презентацију 28 композиција олпританих у унифицираним форматима 100 пута 100 центиметара, насталих у једном даку ове године. Инспирисани животом у освојеном простору природе и слободе, они истражују мобио својство асоцијативних порука које тај закон приватности може да пружи. Симболични наслов изложбе „Бајк кружи Европом“, позајмљен из политичке праксе, реферише на време страхова пандемије која данас кружи светом. Упркос актуелном безобзидном времену овај двојац је остварио својеврсни дијалогу којем доминира импулсивни осећај личног простора и среће.

Персоналне инстант фото-импресије документоване мобилним телефоном на терену данас и овде редукцијом се трансформишу у композиције колажног карактера чија монтажа фрагмената само је један од могућих избора; изабрани број сликова фрагмената у геометријском ритму понавља се стварајући утисак

серијалности. Реч је о концентрованом енергетском полуформативном у дефинисаним просторима којима пулсира интензитетна црвена боја. Зашто баш црвена боја у овим радовима? Није изабрана случајно јер у црно-белој тихом стражу ово је и антикактни глас окренут ка буђењу емоција позитивним својствима црвене боје и асоцијација на ватру, енергију, скагу, моћ, одлучност, страст, љубав.

У централној поставци је издвојен принт „Бајк“, фрагмент главе бика, иконичке митологијске животиње и једини рад на изложби читљивог дисурса који се непосредно везује са насловом „Бајк кружи Европом“. У овој својеврсној бајци за одрасле, слојевити визуелни алгоритми интелектуално су ослањени и димензијом језичких значења. Наиме, каталог речи који су и називи

ко иерархијено тако да смо далеко од неке равноправности.

Месецима уназад живимо ново, непланирано време. Да ли је пандемија променила нешто у нашем ставу, навикама?

Припадам оној генерацији која је била два месеца затворена у својим домовима, тако да ми се у последњих шест месеци и те како променио начин живота. Хвала Богу, више нису такве ригидне мере на снази, али у сваком случају промена је велика. И наравно, није нимало пријатна. Што је најгоре, нико са сигурношћу не зна ни колико ће све ово трајати. Оно што је монда најгоре, то су контроверзне изјаве Кризног штаба и све што смо посредством медија пратили. То је и нешто што улива страх људима, а то је јако опасно. Може се бити опрезан и нормалан, али не са позиције страха. Надлежни очигледно сматрају да је страх мотив за дисциплину, што је проблематично дејство. То ме је директно нервирало.

Фото: Адријано Васић

Рад Слободан Трајковић: Прошлост дуго траје, 2020.

Изложба „Настајање-нестајање“

У Галерији савремене уметности у Панчеву отворена је изложба Слободана Трајковића „Настајање-нестајање“. У оквиру изложбе биће представљена његова књига о Трајковићевој уметности „Оличење тела“. „Познато нам је да свака слика има моћ да прикаже мисао која је појмово неискврљива, а да њихово надовезивање пружа могућност откривања унутрашњег и спољашњег света. Свака промена начина посматрања одређено појаве подстиче не само њено разумевање већ и промену значења са же појаве. Помоћу тежајности, континуираним радом обликујемо свој свет у коме препознајемо своје потребе и жеље“, каже аутор. Изложба траје до 8. октобра.

К. Р.

Први део 17. БФИ посвећен упркос корони

Укупно је 3.987 гледалаца пратило представе септембарског дела 17. Београдског фестивала игре, у новоустановљеним условима које је диктирала пандемија, како јављају организатори ове манифестије. Уместо у свом пролећњем термину, 17. БФИ је почeo 21. септембра наступом компаније „Ла Веронак“ из Барселоне у Мадленејануму, чију је представу „Ласионарија“ у кореографији Марко-са Мороса пратило 318 гледалаца, а РТС је забележио ово извођење. Уследило је гостovanje компаније Ерика Кубића из Кана, чије је „Варварске ноћи“ пратило 358 гледалаца у Мадленејануму и око 800 на „Фејсбуку“. Прави рекорд у сложеном времену за организацију међународног догађаја доживело је игране комада „Ун Појо Ројо“ истоимене трупе из Буенос Аиреса. Њих је пратило око 700 гледалаца у БДП-у и у СНП-у у Новом Саду, а путем друштвених мрежа забележено је 800 укључења. Програм је настављен са Балетом ХНК из Ријеке у Београду и Новом Саду. Комад „Чипка“ Маше Колар је погледало 478 људи у салама два театра, а око 350 људи посредством „Фејсбука“.

Крај септембарског дела фестивала обележио је 24. септембра и комад „Један“ у кореографији Сање Нинковић и извођењу првака и солиста београдског балета, на сцени Народног позоришта. Представу је усали пратило 183 људи, а ауторки је додељено посебно признање, награда „Веруј у себе“, Ерсте банке и БФИ. Програм 17. БФИ наставиће се у новембру, наступом Дрезден Франкфурт компаније игре, трупе „Воетвайл“ из Антверпена, компаније „Имбал Пинто“ из Израела, компаније Саливије Грибауди из Венеције, компаније 111 из Тулуса... Њујорк сити балет моћи ћемо да видимо наредне године у нашој престоници.

Б. Л.

С. Црнобрње, С. Малић, Довијалац

► „Бајк кружи Европом“, изложба Станка Црнобрње и Сандре Малић у Галерији 62

квадратним елементима а у текстуалној компатibilnosti објашњене гла-си: „Довијалац је особа способна да у сваком тренутку реши ситуацију употребом интелигенције.“

За поставку „Бајк кружи Европом“ Сандре Малић и Станка Црнобрње ова формулатија је применљиви и тачна. Развијена визуелна култура и сензабилније су овог уметничког двојца а у овом времену пост-постмодерни њихов рад се може сагледати истегде између компјутерске графике и графичког дизајна. Да подсетимо, Станко Црнобрње је од ране младости везан за уметност и графику, а 2004. излагао је у Београду монотипије „Посвете“, настале током бомбардовања наше земље 1999. године и тада су се сурселе јавни и приватни личност овог аутора. И овај нови заједнички рад афирмише потребу опстанка интелектуалног хабитуса као и да у драматичним временним трагама за сопственим менталним просторима тера инкогните.